

Hoe Liesje van haar ontevredenheid genas

door

R. W. VAN ASCH.

Nu zal ik jullie eens vertellen van een klein meisje, dat ik ken. Ik ga niet alles zeggen, wat ik van haar weet, want dan zou mijn verhaal te lang worden.

Liesje, zoo heet ze, is een eenig kind en moet zich dus in huis alleen vermaken. Haar ouders zijn heel lief voor haar, maar verwennen haar niet. Vraagt Liesje iets, dat niet goed voor haar is, dan krijgt ze 't niet, al wil ze 't ook nog zoo graag. Ook niet als ze er om dwingt.

Dat is juist een bewijs van hun liefde.

Liesje is een lief en vroolijk kind, maar heeft een groot gebrek: ze wil altijd in alles haar zin hebben. Gaat men tegen haar willetje in, dan geeft ze al gauw een ongepast of brutaal antwoord. Heeft ze den bokkepruik op, dan kun je geregeld aan tafel hooren: „Hè, die akelige rijst!” — of, „bah, wat een nare bloemkool!” — „Br, wat is de bessensap zuur!” — of, „Ik krijg ook aldoor maar koek op m'n boterham; wat is daar nu aan!”

Haar Moeder heeft daar veel verdriet van en wijst haar dan op zooveel arme kinderen, die zooveel moeten missen. Eventjes is Liesje er dan wel door getroffen, maar een uur later staat ze te stampvoeten van ongeduld, als bijvoorbeeld het dienstmeisje haar niet gauw genoeg helpt het speelgoed de trap op te dragen.

Bedenkt Moeder 'n prettig spelletje voor haar, dan is het: „Hé, daar heb ik nu juist geen zin in! Ik wou veel liever....”

En dan komt er meestal iets, dat Moeder niet goed kan vinden. En Liesje is weer uit haar humeur.

Het gaat met Liesje, zooals het met groote menschen ook wel eens gaat: ze moeten van nabij zien, hoeveel anderen missen, om te leeren dankbaar te zijn voor het vele goede, dat God hun heeft geschonken.

HOE LIESJE VAN HAAR ONTEVREDENHEID GENAS, 221

In de Kerstvacantie was Liesje te logeeren gevraagd bij een Oom en Tante en mocht ze een tocht meemaken in de arreslee.

Er lag een dikke laag sneeuw. De boomen in 't bosch, de bruggetjes in 't park, alles zag er uit als in een tooversprookje.

Nu had ze niets te mopperen, maar ze genoot volop van den heerlijken rit en van al 't moois, dat ze zag.

Toen ze een half uur buiten 't dorp waren, ontdekte Oom een klein ongemak aan 't tuig. Het was wel te verhelpen, maar dat zou 'n poosje duren.

Ze waren juist dicht bij de woning van een houthakker.

De man was niet thuis, maar de vrouw kwam naar buiten en vroeg of mevrouw en de jongejuffrouw zoolang binnen wilden wachten, tot mijnheer klaar was.

Mevrouw nam de uitnoodiging dankbaar aan, en Liesje vond het wel aardig, het huisje, dat ze al zoo dikwijls was voorbijgereden, ook eens van binnen te zien.

Maar o, wat zag het er heel anders uit dan ze had gedacht!

Met de voordeur kwam je meteen in de kamer. Of was het de keuken? Want er stond een pan met eten op de kachel. Of was het de slaapkamer? Want je zag er ook bedden, wel vreemde bedden, net of je in een kast moest slapen.

Terwijl Tante in druk gesprek was met de vrouw, bemerkte Liesje in een hoek van het vertrek achter een hooge mand met turf een klein meisje van haar leeftijd. Ze zat op een stoof, in elkaar gehurkt en stak haar handjes vooruit, om ze bij het vuur te warmen.

Liesje, die nooit verlegen was, stapte dadelijk op haar toe en vroeg:

„Hoe heet je?”

„Mijntje,” zei het kind.

„Ben je koud?”

„Ja, mijn handen zijn koud. Ik heb voor Moeder water gehaald buiten uit de pomp.”

Liesje, die thuis al mopperde, als ze haar handjes moest wasschen, keek eens naar de blauwe, verkleumde knuistjes van Mijntje en voelde haar eigen warme vingers in haar lekkere wollen handschoentjes.

„Heb je nog vacantie?”

„Ja, nog drie dagen.”

„Prettig, hè?”

222 HOE LIESJE VAN HAAR ONTEVREDENHEID GENAS.

„Nee, ik vind 't veel prettiger op school, want als Moeder uit werken gaat, zit ik den heelen dag alleen.”

Alleen in huis! En dat een heelen dag! Liesje was nog nooit een kwartier alleen in huis geweest.

„Wat speel je dan?” vroeg ze verder.

„Ikke? Ik speel niet. Ik schil de aardappelen en ik brei.”

„Speel je nooit met je poppen?”

„Ja, soms wel eens met Annetje, zie je, zoo heet mijn pop!”
Meteen wipte ze van haar stoof, liep achter de vreemde dame om en haalde uit de bedstee een pop met houten kop en geverfd haar. Het gezicht was bijna niet meer te zien. De versleten jurk leek wel een poetslap. En één arm was verdwenen.

Vol trots toonde ze haar lieveling aan Liesje, die ervan schrok, dat het kind zulk een vod zoo aan het hart kon drukken.

En dat ding noemde Mijntje een *pop!*

Liesje dacht onwillekeurig aan Lucie en Marietje en Nellie en Feempje en Broertje, die thuis, keurig aangekleed, om het poppen-tafeltje zaten, of lekker toegedekt in de poppenwieg lagen te slapen.

En in haar gul hartje kwam de gedachte op: ik zal Moeder vragen, of ik Mijntje een pop van mij mag geven, — en een heeleboel uit m'n speelgoedkast.

„Wel, is dat je dochtertje?” zei Tante opeens, toen ze erg kreeg in het meisje. „Ze ziet er gezond uit!”

„Ja, dat is ze, mevrouw! En dat zijn we allemaal! Daar kunnen we den lieven Heer niet dankbaar genoeg voor zijn! Want melk of eieren zouden we in deze dure tijden niet kunnen betalen! Ik ben al blij, dat we tenminste aardappelen hebben en brood en 's Zondags boter er op!”

Liesje hoorde het. En ze hoorde en zag nog veel meer in dat kleine huisje, dat ze haar leven lang niet zou vergeten. Onder het naar huis rijden was ze heel stil. Tante zag 't wel, dat ze zat na te denken, en begreep, wat er in haar hartje omging! Want ze wist, hoe ondankbaar en ontevreden haar nichtje kon zijn!

Maar Liesje had een goede les gehad. En Moeder kon het merken, toen de vakantie om was en ze weer thuis kwam.

De aanmerkingen op 't eten bleven weg. En smaakte de boterham eens minder lekker en wilde Liesje oudergewoonte weer mopperen, dan slikte ze gauw met den hap het leelijke woord in.

Dikwijls moest ze haar poppenkinderen vergelijken met het afzichtelijke ding, dat Mijntje haar „pop” noemde.

En als 't overal in huis zoo licht en gezellig was, dacht ze: nu zit Mijntje heel alleen!

Had ze nog wel eens een booze bui, dan behoefde Moeder alleen maar te zeggen: „Denk aan Mijntje,” en het hielp dadelijk!

Ja, Liesje had een les ontvangen voor haar leven, daar in dat huisje, dat er van buiten zoo aardig uitzag!